

Sygn. akt II Ka 61/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Marek Podwójniak

Sędziowie: SO Maria Stolarczyk (spr.)

SR (del.) Marcin Stokowski

Protokolant: sekr. sąd. Katarzyna Wiktorzak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Sieradzu Anny Duczmaleskiej

po rozpoznaniu w dniu 2 kwietnia 2014 r.

sprawy **A. G. (1) i A. K.**

oskarżonych z art. 62 ust. 2 i innych ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Wieluniu

z dnia 23 grudnia 2013 r. sygn. akt II K 172/13

na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. oraz art. 636 § 1 k.p.k. :

1. uchyla pkt 5 zaskarżonego wyroku i sprawę w tym zakresie przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Wieluniu,
2. rozwiązuje orzeczenie o karze łącznej zawarte w pkt 6 wyroku,
3. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.
4. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od:
 - A. G. (1) opłatę za obie instancje w wysokości 2.000 (dwa tysiące) złotych oraz obciąża go wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych,
 - A. K. tytułem opłaty za II instancję 780 (siedemset osiemdziesiąt) złotych oraz obciąża go wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych.

MS/Kwk

Sygn. akt II Ka 61/14

UZASADNIENIE

W skierowanym do Sądu Rejonowego w Wieluniu akcie oskarżenia zarzucono A. G. (1) to, że W

I. w okresie od stycznia 2007 roku do 25 marca 2009 roku w O., S. oraz innych miejscowościach powiatu (...), oraz (...), woj. (...) - działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru – wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 z 2005 roku poz. 1485 z późn. zm.), posiadał uprzednio przystosowane do niedozwolonej konsumpcji środków odurzających przyrządy w postaci wagi elektronicznej oraz znaczną ilość środków odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 6000 gram, a także udzielał innym osobom – w tym także w celu osiągnięcia korzyści majątkowej - środki odurzające w postaci marihuany i tak:

- w okresie od stycznia 2007 roku do 25 marca 2009 roku udzielił - wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii – w celu osiągnięcia korzyści majątkowej - znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 4500 grama o wartości 18 złotych za gram S. P., z których 3 kg zakupił od A. K. za kwotę 14 złotych za gram,

- w okresie od stycznia 2007 roku do 25 marca 2009 roku udzielił - wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 200 gram A. K., pochodzącej od B. N.,

- w okresie od czerwca 2008 roku do września 2008 roku w O., woj. (...) - udzielił wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - w celu osiągnięcia korzyści majątkowej - środek odurzający w postaci marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż co najmniej 2 gramy za łączną kwotę 60 złotych A. S. `.,

- przed 4 sierpnia 2008 roku w O., powiatu (...), woj. (...) udzielił - wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - środek odurzający w postaci marihuany w ilości 5 gram T. J.,

- w dniu 9 sierpnia 2008 roku w O., powiatu (...), woj. (...) udzielił - wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - w celu osiągnięcia korzyści majątkowej środki odurzające w postaci marihuany w ilości 10 gram T. J. za kwotę 25 złotych za gram,

- w okresie od 2007 roku do 25 marca 2009 roku w O., powiatu (...), woj. (...) udzielił - wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - środki odurzające w postaci marihuany w ilości, co najmniej 25 gram B. M.,

- w okresie od 2007 roku do 25 marca 2009 roku w O., powiatu (...), woj. (...), udzielił - wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - w celu osiągnięcia korzyści majątkowej środki odurzające w postaci marihuany w ilości 2 gram B. M. za kwotę 50 złotych,

- w okresie od stycznia 2008 roku do 25 marca 2009 roku w O., powiatu (...), woj. (...) udzielił - wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - środki odurzające w postaci marihuany w ilości, co najmniej 5 gram W. G.,

- w okresie od 2007 roku do grudnia 2008 roku w O., powiatu (...), woj. (...) udzielił - wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - środki odurzające w postaci marihuany w ilości, co najmniej 2 gram W. G.,

- w okresie od maja 2008 roku do września 2008 roku w O., woj. (...), udzielił - wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - środki odurzające w postaci marihuany w ilości, co najmniej 1 grama R. G.,

- w okresie od maja 2008 roku do października 2008 roku w O., woj. (...), udzielił - wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - środki odurzające w postaci marihuany w ilości, co najmniej 1 grama P. P.,

- w okresie od czerwca do listopada 2008 roku w O., woj. (...), udzielił - wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - środki odurzające w postaci marihuany w ilości, co najmniej 1 grama M. C.,

- w dniu 01.08.2008 roku w O., woj. (...), udzielił - wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - środki odurzające w postaci marihuany w ilości, co najmniej 1 grama D. P.,

- w okresie od stycznia 2007 roku do 13 września 2008 roku w O., woj. (...), udzielił - wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - środki odurzające w postaci marihuany w ilości, co najmniej 3 gram D. G.,

- w okresie od 2 sierpnia 2008 roku do 22 grudnia 2008 roku w O., powiatu (...), woj. (...), udzielił - wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - środki odurzające w postaci marihuany w ilości, co najmniej 5 gram M. M.,

- w okresie od 1 sierpnia 2008 roku do 28 stycznia 2009 roku w O. i R., powiatu (...), woj. (...), udzielił - wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - środki odurzające w postaci marihuany w ilości 20 gram D. S.,

- w dniu 2 września 2008 roku w O., powiatu (...), woj. (...) udzielił - wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - środki odurzające w postaci marihuany w ilości 4 gram D. B.,

- w okresie od 2008 roku do lutego 2009 roku w O., powiatu (...), woj. (...) udzielił - wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - środki odurzające w postaci marihuany w łącznej ilości 20 gram M. P.,

- okresie od 24 sierpnia 2008 roku do 13 grudnia 2008 roku udzielił wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - W. N. środki odurzające w postaci marihuany w łącznej ilości 5 gram,

- w okresie 2007 roku w O., woj. (...), udzielił - wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - środki odurzające w postaci marihuany w ilości, co najmniej 1 grama A. G. (2),

- od stycznia do grudnia 2008 roku w O., woj. (...), udzielił - wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - środki odurzające w postaci marihuany w ilości, co najmniej 1 grama T. R.,

- w okresie od kwietnia do września 2008 roku w okolicach O., woj. (...) - wbrew przepisom ustawy, uprawiał 10 sztuk krzaków konopi indyjskich mogących dostarczyć znaczne ilości ziela konopi, z czego posiadał 6 gram marihuany pochodzącej z tej uprawy

- w dniu 25 marca 2009 roku posiadał 2,529 gram marihuany,

to jest dokonanie czynu z art. 62 ust. 2 i art. 58 ust. 1 i art. 59 ust. 1 i art. 63 ust. 3 i art. 54 ust. 2 pkt. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 z 2005r. poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

W tym samym akcie oskarżenia skierowanym do Sądu Rejonowego w Wieluniu zarzucono A. K. to że:

II. w okresie od 2007 roku do 25 marca 2009 roku w O., S. oraz innych miejscowościach powiatu (...), oraz (...), woj. (...) - działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru – wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 z 2005 roku poz. 1485 z późn. zm.), posiadał uprzednio przystosowane do niedozwolonej konsumpcji środków odurzających przyrządy w postaci wagi elektronicznej oraz znaczną ilość środków odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 4000 gram, oraz udzielał innym osobom – w tym także w celu osiągnięcia korzyści majątkowej - środki odurzające w postaci marihuany i tak:

- w okresie od stycznia 2007 roku do 25 marca 2009 roku udzielił - wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii – w celu osiągnięcia korzyści majątkowej - znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 3000 gram o wartości od 10-14 złotych za gram A. G. (1),

- w okresie od października 2008 roku do 25 marca 2009 roku w S., powiatu (...), woj. (...) wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii – w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił, co najmniej trzykrotnie środki odurzające w postaci marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż 30 gram M. S.,

- w nocy z 15/16 listopada 2008 roku w miejscowości S., powiatu (...), woj. (...) – wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii udzielił środka odurzające w postaci marihuany w ilości nie mniej niż 1 gram W. K.,

- w okresie od sierpnia 2008 roku do 25 marca 2009 roku w S. oraz B., woj. (...) wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii udzielił środka odurzające w łącznej ilości postaci 50 gram marihuany K. K.

- w okresie od kwietnia do września 2008 roku w miejscowości P., pow. (...), wbrew przepisom ustawy, uprawiał konopie indyjskie w ilości 50 krzaków mogące dostarczyć znaczne ilości ziela konopi,

- w dniu 25.03.2009 roku posiadał 371,40 gram marihuany,

to jest dokonanie czynu z art. 62 ust. 2 i art. 58 ust. 1 i art. 59 ust. 1 i art. 63 ust. 3 i art. 54 ust. 2 pkt. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 z 2005r. poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

oraz to, że

III. w okresie od stycznia 2003 roku do grudnia 2004 roku w C., gm. W., woj. (...) - działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru – wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, udzielił co najmniej trzy gramy środka odurzającego w postaci marihuany, każdorazowo w ilości jednego grama W. K.,

to jest dokonanie czynu z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 z 2005r. poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k.

Wyrokiem z dnia 23 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Wieluniu w sprawie II K 172/13 uznał A. G. (1) w miejsce zarzucanego mu czynu za winnego tego, że w okresie od stycznia 2007r. do 25 marca 2009r. w O., S. oraz innych miejscowościach powiatu (...) oraz (...), woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 z 2005r. poz. 1485 z późn. zm.), posiadał znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 5847 gram, w tym także we wrześniu 2008r. w celu wejścia w posiadanie środka odurzającego, zebrał ziele konopi innych niż włókniste z trzech krzewów, uzyskując w następstwie około 6 gram marihuany, przy czym część posiadanych środków odurzających w nieustalonej, łącznej wysokości przeznaczył na własny użytek, część zaś udzielał innym osobom, w tym także udzielał je w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, w szczególności:

- w okresie od stycznia 2007 roku do 25 marca 2009 roku udzielił - wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii – w celu osiągnięcia korzyści majątkowej - znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 3000 grama o wartości 15 złotych za gram S. P.,
- w okresie od stycznia 2007 roku do 25 marca 2009 roku udzielił - wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 200 gram A. K., pochodzącej od B. N.,
- w okresie od czerwca 2008 roku do września 2008 roku w O., woj. (...)- udzielił wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - w celu osiągnięcia korzyści majątkowej - środek odurzający w postaci marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż co najmniej 2 gramy za łączną kwotę 60 złotych A. S. `.,
- przed 4 sierpnia 2008 roku w O., powiatu (...), woj. (...) udzielił - wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - środek odurzający w postaci marihuany w ilości 5 gram T. J.,

- w dniu 9 sierpnia 2008 roku w O., powiatu (...), woj. (...) udzielił - wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - w celu osiągnięcia korzyści majątkowej środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 10 gram T. J. za kwotę 25 złotych za gram,
- w okresie od 2007 roku do 25 marca 2009 roku w O., powiatu (...), woj. (...) udzielił - wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - środki odurzające w postaci marihuany w ilości, co najmniej 25 gram B. M.,
- w okresie od 2007 roku do 25 marca 2009 roku w O., powiatu (...), woj. (...), udzielił - wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - w celu osiągnięcia korzyści majątkowej środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 2 gram B. M. za kwotę 50 złotych,
- w okresie od stycznia 2008 roku do 25 marca 2009 roku w O., powiatu (...), woj. (...) udzielił - wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - środki odurzające w postaci marihuany w ilości, co najmniej 5 gram W. G.,
- w okresie od maja 2008 roku do września 2008 roku w O., woj. (...), udzielił - wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - środki odurzające w postaci marihuany w ilości, co najmniej 1 grama R. G.,
- w okresie od maja 2008 roku do października 2008 roku w O., woj. (...), udzielił - wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - środki odurzające w postaci marihuany w ilości, co najmniej 1 grama P. P.,
- w okresie od czerwca do listopada 2008 roku w O., woj. (...), udzielił wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - środki odurzające w postaci marihuany w ilości, co najmniej 1 grama M. C.,
- - w dniu 01.08.2008 roku w O., woj. (...), udzielił - wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - środki odurzające w postaci marihuany w ilości, co najmniej 1 grama D. P.,
- w okresie od stycznia 2007 roku do 13 września 2008 roku w O., woj. (...), udzielił - wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - środki odurzające w postaci marihuany w ilości, co najmniej 3 gram D. G.,
- w okresie od 2 sierpnia 2008 roku do 22 grudnia 2008 roku w O., powiatu (...), woj. (...), udzielił - wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - środki odurzające w postaci marihuany w ilości, co najmniej 1 gram M. M.,
- w okresie od 1 sierpnia 2008 roku do 28 stycznia 2009 roku w O. i R., powiatu (...), woj. (...), udzielił - wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - środki odurzające w postaci marihuany w ilości 20 gram D. S.,
- w dniu 2 września 2008 roku w O., powiatu (...), woj. (...) udzielił - wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - środki odurzające w postaci marihuany w ilości 4 gram D. B.,
- w okresie od 2008 roku do lutego 2009 roku w O., powiatu (...), woj. (...) udzielił - wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - środki odurzające w postaci marihuany w łącznej ilości 20 gram M. P.,
- okresie od 24 sierpnia 2008 roku do 13 grudnia 2008 roku udzielił wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - W. N. środki odurzające w postaci marihuany w łącznej ilości 5 gram,
- w okresie 2007 roku w O., woj. (...), udzielił - wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - środki odurzające w postaci marihuany w ilości, co najmniej 1 grama A. G. (2),
- od stycznia do grudnia 2008 roku w O., woj. (...), udzielił - wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - środki odurzające w postaci marihuany w ilości, co najmniej 1 grama T. R.,
- w dniu 25 marca 2009r. posiadał 2529 gram środka odurzającego w postaci marihuany,

i przyjmując, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 62 ust. 2 i art. 58 ust. 1 i art. 59 ust. 1 i art. 63 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr. 179 z 2005r. poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr. 179 z 2005r. poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 33 § 2 kk wymierzył oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat i 4 (czerech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych po 15 (piętnaście) złotych każda. Sąd na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego A. G. (1) środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa kwoty 45.360 (czterdzieści pięć trzysta sześćdziesiąt) złotych, stanowiącej równowartość korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego z popełnionego przestępstwa. W oparciu o art. 63 § 1 k.k. Sąd na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu A. G. (1) okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 25 marca 2009 r. do dnia 26 listopada 2009 r.

W punkcie kolejnym wyroku Sąd oskarżonego A. K. w miejsce zarzucanego mu w pkt. II czynu uznał za winnego tego, że okresie od stycznia 2007r. do 25 marca 2009r. w O., S. oraz innych miejscowościach powiatu (...) oraz (...), woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 z 2005 roku poz. 1485 z późn. zm.), posiadał znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż 3.452, 40 grama w tym także w okresie od kwietnia 2008r. do września 2008r. w celu wejścia w posiadanie środka odurzającego, uprawiał konopie innych niż włókniste w ilości 50 krzewów, mogące dostarczyć znaczne ilości ziela konopi, przy czym część posiadanych środków odurzających w nieustalonej, łącznej wysokości przeznaczył na własny użytek, część zaś udzielał innym osobom, w tym także udzielał je w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, w szczególności:

- w okresie od stycznia 2007r. do 25 marca 2009r. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił A. G. (1) znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie mniejszej, niż 3.000 gram za kwotę nie mniejszą, niż 10 zł. za gram narkotyku,
- w okresie od października 2008r. do 25 marca 2009r. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej co najmniej trzykrotnie udzielił M. S. środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż 30 gram;
- w nocy z 15/16 listopada 2008r. udzielił W. K. środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie przekraczającej 1 grama,
- w okresie od sierpnia 2008r. do 25 marca 2009r. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił środka odurzającego K. K. w łącznej ilości nie mniejszej, niż 50 gram, za kwotę nie mniejszą, niż 10 zł. za gram narkotyku,
- w dniu 25 marca 2009r. posiadał 371,40 gram środka odurzającego w postaci marihuany,

i przyjmując, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 62 ust. 2 i art. 58 ust. 1 i art. 59 ust. 1 i art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr. 179 z 2005r. poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr. 179 z 2005r. poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 33 § 2 kk wymierzył oskarżonemu A. K. karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 160 (sto sześćdziesiąt) stawek dziennych po 15 (piętnaście) złotych każda. Dalej Sąd oskarżonego A. K. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu, opisanego w pkt. III części wstępnej wyroku, t.j. występku z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr. 179 z 2005r. poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk, i za to, na podstawie art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr. 179 z 2005r. poz. 1485 z późn. zm.) wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności. Kierując się dyspozycją art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w miejsce kar pozbawienia wolności orzeczonych w pkt. 4 i 5 Sąd wymierzył oskarżonemu A. K. karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności. W oparciu o art. 45 § 1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego A. K. środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa kwoty 30.800 (trzydzieści tysięcy osiemset) złotych, stanowiącej równowartość korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego

z popełnionego przestępstwa, przypisanego mu w pkt. 4. Na podstawie art. 63 § 1 kk Sąd na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu A. K. okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 25 marca 2009r. do dnia 26 listopada 2009r. Sąd zasądził na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty od oskarżonego A. G. (1)- kwotę 900 (dziewięćset) złotych, od oskarżonego A. K.- kwotę 780 (siedemset osiemdziesiąt) złotych oraz obciąża oskarżonych kosztami postępowania w kwocie od oskarżonego A. G. (1)– 1262,61 (jeden tysiąc dwieście sześćdziesiąt dwa i 61/100) złotych, od oskarżonego A. K.– 1273,56 (jeden tysiąc dwieście siedemdziesiąt trzy i 56/100) złotych.

Apelację od powyższego wyroku w ustawowym terminie wywiedli obrońcy oskarżonych. Obrońca A. K. zaskarżył orzeczenie w części swojego klienta i zarzucił mu:

- obrazę przepisów prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 424 § 1 k.p.k. poprzez niewskazanie jakie fakty Sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione oraz na jakich oparł się dowodach przypisując oskarżonemu czyn w pkt. 5 skarżonego orzeczenia,
- obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz nieuwzględnienie zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, przez uznanie za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego A. K. w części dotyczącej ilości udzielanych środków odurzających A. G. (1), ilości zasianych i zebranych konopi indyjskich, czasu prowadzenia rzekomej uprawy oraz że oskarżony z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu i przyjęcia, że działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej jak również, że oskarżony działał w sposób opisany w wyroku podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego do takich wniosków prowadzić nie może,
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia polegający na pominięciu w ustaleniach faktycznych wniosków wynikających z opinii kryminalistycznej dotyczących znalezionych szczątków roślin u oskarżonego, które nie stanowiły konopi indyjskich, ustaleniu wymiaru kary w oparciu o niewłaściwie przyjęte okoliczności obciążające i pominięciu okoliczności łagodzących,
- rażącą niewspółmierność kary z pkt. 4 i 5 wyroku oraz kary łącznej poprzez, w przypadku czynu z pkt. 5 orzeczenie kary pozbawienia wolności, oraz kary łącznej pozbawienia wolności bez warunkowego jej zawieszenia

Skarżący wniósł o przeprowadzenie dowodów z dokumentów z postaci oświadczenia z dnia 01.12.2010 r. umowy o pracę z dnia 15.02.2012 r., umowę o pracę z dnia 01.08.2012 r., oświadczenia z dnia 01.12.2012 r., oświadczenia z dnia 01.12.2013 r., zaświadczenia z dnia 24.01.2014 r. na okoliczność zachowania się oskarżonego po popełnieniu przestępstwa, sprawowania opieki nad ojcem, jego sytuacji życiowej.

W oparciu o powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od przypisanego w pkt. 4 wyroku oraz przypisanego w pkt. 5 wyroku i przypisanie oskarżonemu jedynie udzielenia środków w ilości opartej na jego przyznaniu i zakwalifikowaniu jego czynów z art. 62 ust. 1 i art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii bez stosowania art. 65 k.k. i art. 45 k.k. oraz wymierzenie oskarżonemu kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Obrońca oskarżonego A. G. (1) zaskarżył orzeczenie w części dotyczącej orzeczenia o karze i zarzucił mu rażącą niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu powyżej 2 lat pozbawienia wolności bez zastosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia. Zgłaszając powyższy zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie kary orzeczonej wobec oskarżonego do 2 lat pozbawienia wolności, a następnie jej warunkowe zawieszenie na okres próby 5 lat.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Spośród środków odwoławczych wywiedzionych przez obrońców oskarżonych to apelacja obrońcy A. K. okazała się zasadna w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie III części wstępnej wyroku, co skutkowało musi

uchyleniem pkt. 5 zaskarżonego orzeczenia i przekazaniem sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Wieluniu.

Zgodzić się należy z obrońcą A. K., iż zaskarżone orzeczenie we wskazanej części zostało wydane z oczywistym naruszeniem art. 424 § 1 k.p.k. W przepisie art. 424 k.p.k. wyraźnie zostały określone wymogi, jakim powinno odpowiadać pisemne uzasadnienie wyroku. Jest ono odzwierciedleniem wyników sędziowskiej narady nad rozstrzygnięciem. Powinno wskazywać logiczny proces, który doprowadził sąd orzekający do określonych wniosków w przedmiocie winy, jej zakresu i kary. Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiedział się w tej kwestii, że samo tylko uzasadnienie wyroku pozbawione możliwości weryfikacji przeprowadzonej oceny wszystkich dowodów, musi skutkować uchyleniem wyroku, albowiem nie daje możliwości przeprowadzenia kontroli apelacyjnej co do prawidłowości postępowania i rozumowania sądu I instancji. Uzasadnienie wyroku winno wyraźnie wskazywać na jakich dowodach opiera sąd orzekający ustalenia każdego istotnego dla rozstrzygnięcia faktu, a także, należyście rozważać i oceniać wszystkie dowody przemawiające za przyjętymi przez sąd ustaleniami faktycznymi lub przeciwko nim, wyjaśniać wszelkie wątpliwości w sprawie oraz sprzeczności w materiale dowodowym i ustosunkowywać się do nich. Organ orzekający powinien więc wskazać w uzasadnieniu, jakie fakty uznaje za ustalone, na czym opiera poszczególne ustalenia i dlaczego nie uznaje dowodów przeciwnych, a następnie jakie wnioski wyprowadza z dokonanych ustaleń (por. wyrok Sądu Najwyższego z 13 maja 2008 roku V KK 435/07, Lex 398541, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 12 stycznia 2006 r., II AKa 448/05, OSA 2007/7/32).

Instytucja uzasadniania zarówno faktycznych, jak i prawnych aspektów wyroku jest przejawem kontrolowanej swobodnej oceny dowodów, gdyż uzasadnienie stwarza stronie możliwość podważania argumentacji sądu, a sądowi kontrolującemu - zbadania prawidłowości rozumowania sądu I instancji. Uzasadnienie ma zatem: "stanowiąc dokument o charakterze sprawozdawczym, powinno więc polegać na przedstawieniu w sposób uporządkowany wyników narady z dokładnym wskazaniem - gdy chodzi o podstawę faktyczną wyroku - co sąd uznał za udowodnione, jak ocenił poszczególne dowody i dlaczego oparł się na jednych, odrzucając inne" (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 29 listopada 1989 r., II KR 198/89, OSNMS 10-12/1990, poz. 78). Uzasadnienie wyroku powinno wskazywać logiczny proces, który doprowadził sąd do wniosku o winie lub niewinności oskarżonego. Treść uzasadnienia musi tym samym ustalać a posteriori ten proces myślowy, który przebiegał w czasie narady, poprzedzając wydanie wyroku (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 29 września 1973 r., II KR 105/73, OSNPG 3-4/1974, poz. 47). Sąd odwoławczy (w przeciwieństwie do sądu I instancji), nie stykając się bezpośrednio z dowodami, nie może z reguły nabrać właściwego, jednoznacznego przekonania o wiarygodności dowodów i w związku z tym prawidłowo je ocenić. W tej sytuacji, sąd odwoławczy w znacznej mierze ogranicza się do skontrolowania słuszności rozumowania sądu I instancji i jego zgodności z przeprowadzonymi dowodami w oparciu o uzasadnienie wyroku. Stąd też uzasadnienie dotknięte wadami (niezależnie od faktycznej trafności orzeczenia) z jednej strony umożliwia skarżącym stronom podniesienie skutecznych zarzutów obrazy prawa procesowego (art. 424 § 1 k.p.k., art. 410 k.p.k.), a z drugiej strony utrudnia w znacznej mierze sądowi II instancji przesądzenie ich zasadności, czy też braku takiej zasadności. Inaczej mówiąc, kontrola odwoławcza nie może być uznana za pełną co do prawidłowości postępowania i rozumowania sądu I instancji. Już tylko dla przypomnienia podnieść należy, że uzasadnienie wyroku winno zawierać dokładne określenie ustalenia podstawy faktycznej orzeczenia, a więc wyraźnie wskazywać, na jakich dowodach opiera sąd orzekający ustalenie każdego istotnego dla rozstrzygnięcia faktu, a także należyście rozważać i oceniać wszystkie dowody przemawiające za przyjętymi przez sąd ustaleniami faktycznymi lub przeciw nim, wyjaśnić wszelkie istotne wątpliwości w sprawie i sprzeczności w materiale dowodowym oraz ustosunkować się do nich. W razie istnienia sprzeczności między dowodami sąd powinien wyjaśnić w uzasadnieniu, na których z nich się oparł oraz dlaczego odrzucił inne. Właśnie brak wyjaśnienia sprzeczności, czy też pominięcie lub lakoniczne ustosunkowanie się do pewnych dowodów wywołuje ten skutek, że utrudnia czy też nawet uniemożliwia odparcie zarzutu przekroczenia przez sąd granic sędziowskiej swobody ocen art. 7 k.p.k. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 09 marca 2006 r., II AKa 36/06, Prok. I Pr.-wkł. 2006/10/18).

A zatem zgodnie z treścią art. 424 k.p.k. oraz utrwalonym w praktyce wzorcem uzasadnienia, winno ono składać się z części obejmujących: 1) ustalenia dotyczące stanu faktycznego, 2) omówienie dowodów i ich wiarygodności, 3)

wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku, 4) omówienie przesłanek warunkujących wymiar kary i środków karnych oraz wysokości kosztów, przy czym poszczególne zagadnienia powinny znajdować się w jednym miejscu uzasadnienia, a nie w jego różnych częściach.

Uzasadnienie Sądu I instancji we wskazanej części nie odpowiada warunkom określonym w art. 424 § 1 k.p.k. Po pierwsze Sąd Rejonowy w Wieluniu w pisemnych motywach rozstrzygnięcia w ustaleniach stanu faktycznego zupełnie pominął czyn zarzucany oskarżonemu A. K. w pkt. III części wstępnej wyroku. Po drugie Sąd nie wskazał żadnych dowodów w oparciu o które poczynił ustalenia faktyczne w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie III części wstępnej wyroku. Tymczasem w pisemnych motywach rozstrzygnięcia konieczne jest ustalenie i wskazanie zależności każdego z dowodów, w całości lub w konkretnym fragmencie, do poszczególnych okoliczności faktycznych, które w sprawie wymagają udowodnienia i uzasadnienia. Ocena przeprowadzonych w sprawie dowodów jest szczególnie ważną częścią pisemnych motywów wyroku, bowiem pozwala sądowi odwoławczemu prześledzić tok rozumowania sądu meriti oraz zbadać czy sąd ten uwzględnił przy wyrokowaniu całość materiału dowodowego, czy rozważył nasuwające się wątpliwości i w jaki sposób rozstrzygnął o wątpliwościach, które nie dają się usunąć, wreszcie czy ocena ta odpowiada logice, wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, tj. czy zachował przy wyrokowaniu podstawowe standardy rzetelnego procesu określone w art. 410 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. Po trzecie Sąd nie dokonał subsumcji prawnej zachowania oskarżonego wskazanego w punkcie III części wstępnej wyroku pod konkretną normę prawa karnego.

Podkreślić w tym miejscu należy, że w ustaleniach faktycznych powinny być zawarte informacje istotne dla prawidłowej oceny zachowania się oskarżonego i kwalifikacji prawnej jego czynu. Elementarnym warunkiem skazania osoby postawionej w stan oskarżenia jest wykazanie na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego, że jej zachowanie wyczerpało znamiona czynu określonego w przepisie ustawy karnej. W ustaleniach faktycznych winny być zatem zawarte przede wszystkim te okoliczności, które wyczerpują znamiona normy prawa materialnego i pozwalają na subsumcję zachowania się oskarżonego pod konkretny przepis. Ustalone fakty muszą być na tyle precyzyjne, aby w ich świetle ocena prawna czynu przypisanego oskarżonemu nie nasuwała wątpliwości, zwłaszcza z punktu widzenia strony przedmiotowej przypisanego przestępstwa. Ważne jest dlatego dokładne przedstawienie osądzanego zdarzenia i to zgodnie z przyjętą wersją dowodową jego przebiegu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 12 sierpnia 2008 roku, II AKa 99/08, Prok. i Pr. – wkł. 2009/5/42).

Naruszenie wymogów z art. 424 § 1 k.p.k. implikuje naruszenie zasad wyrażonych w art. 5, art. 7 i art. 410 k.p.k., skoro uzasadnienie Sądu I instancji w tej części w ogóle nie poddaje się kontroli co do prawidłowości jego postępowania i rozumowania.

Wyrok uchylający się spod kontroli z tego względu, iż motywy rozstrzygnięcia uniemożliwiły dokonanie merytorycznej oceny, musi być w tej części uchylony, a sprawa przekazana Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Uchylenie wyroku we wskazanym wyżej zakresie skutkowało również odpowiednią jego zmianą w pozostałej części. Stąd Sąd Odwoławczy rozwiązał w stosunku do oskarżonego A. K. orzeczoną w punkcie 6 zaskarżonego wyroku karę łączną.

Sąd Rejonowy w Wieluniu powtórnie rozstrzygając sprawę uwzględnił wcześniej zaprezentowane uwagi oraz zapatrywania, starannie, dokładnie i szczegółowo przeprowadził postępowanie dowodowe, precyzyjnie ustalił stan faktyczny i prawny odnośnie czynu zabronionego zarzucanego oskarżonemu w pkt. III aktu oskarżenia, dokonał wnikliwej i szczegółowej analizy zgromadzonego materiału dowodowego w tym zakresie oraz podjął pogłębioną prawno-karną ocenę przestępstwa ostatecznie przypisanego oskarżonemu lub innej decyzji w kwestii jego odpowiedzialności karnej oraz wydał prawidłowe orzeczenie i sporządził (w razie złożenia stosownego wniosku) uzasadnienie, które pozbawione będzie wskazanych uchybień. Ponownie rozpoznając sprawę organ meriti winien stosować się do wymogów art. 442 § 2 k.p.k. przeprowadzając postępowanie jedynie w zakresie dowodów, które nie miały wpływu na uchylenie wyroku.

Pozostałe zarzuty podniesione przez obrońcę oskarżonego A. K. w jego środku odwoławczym nie zasługiwały na uwzględnienie i stanowią jedynie pozbawioną podstaw polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem organu meriti.

W szczególności nietrafny okazał się zarzut obrazy przepisów postępowania, to jest art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów. W przedmiotowej sprawie Sąd meriti miał w polu widzenia wszystkie ujawnione dowody, których ocena w pełni chroniona jest zasadą o jakiej mowa w przepisie art. 7 kpk, co pozwoliło na dokonanie niesprzecznych z logiką i doświadczeniem życiowym ustaleń faktycznych, a w konsekwencji nadanie inkryminowanemu zachowaniu oskarżonego właściwej oceny prawnej. Sąd Rejonowy miał bezpośredni kontakt z wszystkimi ujawnionymi dowodami, co niewątpliwie ułatwiło nabranie uzasadnionego przekonania co do waloru wiarygodności każdego z nich. Skoro więc ocena ta nie wykracza poza dyspozycję normy zawartej w art. 7 kpk, to niewątpliwie odmienne w tej mierze wnioski skarżącego uznać należy jedynie za głos polemiczny, który nie może zdeprecjonować zaprezentowanego przez Sąd Rejonowy sposobu rozumowania. Uważna analiza zebranego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego jednoznacznie przeczy słuszności twierdzeń obrońcy oskarżonego A. K. co do wiarygodności poszczególnych dowodów, prowadząc do wniosków zgoła odmiennych, w stosunku do sugerowanych przez skarżącego. Sąd Odwoławczy w pełni podzielił zapatrywania Sądu meriti, iż jedynie część zarówno wyjaśnień oskarżonego A. K., jak i oskarżonego A. G. (1) zasługuje na przyznanie im waloru wiarygodności. Powyższe relacje bowiem w znacznej części pozostają w opozycji do zeznań świadków S. P., W. K., które Sąd uznał za wiarygodne, a także do rzeczowego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie w postaci opinii kryminalistycznych, protokołów przeszukania i zatrzymania rzeczy. Dokonując oceny wersji zdarzeń zaprezentowanych przez oskarżonych na różnych etapach postępowania nie sposób nie zauważyć, iż nie tylko odbiegają one znacznie od wersji wskazanej przez świadków ale w istotnych kwestiach są one także sprzeczne same ze sobą. W kwestii zmiany wyjaśnień oskarżonego judykatura prawa karnego jest wyjątkowo zgodna, że relacje te, jak każdy inny dowód podlegają kompleksowej ocenie Sądu, który konfrontując je z pozostałymi dowodami władny jest wyprowadzić właściwe wnioski w zakresie możliwości przyjęcia sprawstwa oskarżonego w odniesieniu do zarzucanych mu czynów. O wartości dowodowej każdego dowodu pochodzącego z osobowego źródła dowodowego nie decyduje, w jakim stadium postępowania zostały one złożone, lecz ich treść w konfrontacji z innymi dowodami. Wobec tego sąd orzekający może dać wiarę wyjaśnieniom oskarżonego lub zeznaniom świadka złożonym w postępowaniu przygotowawczym, a odmówić tego waloru wyjaśnieniom lub zeznaniom złożonym przed sądem. Tego rodzaju ocena mieści się bowiem w ramach swobodnej oceny dowodów i pozostaje pod ochroną prawa procesowego, jeśli wynika z ujawnionego w toku rozprawy całokształtu dowodów oraz jest efektem rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 17 stycznia 2013 r. w sprawie II Aka 26/12- System Informacji Prawnej LEX- 1271802). Orzecznictwo jest również zgodne, że nie narusza przepisu art. 7 k.p.k. sytuacja, gdy sąd odmówił wiary fragmentowi zeznań świadka, a uznał je wiarygodne w innej części, skoro logicznie uzasadnił- opierając się na całokształcie zebranego w sprawie materiału dowodowego-przyczyny takiej oceny (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 28 listopada 2012 r. II Aka 248/12- System Informacji Prawnej LEX- 1237273).

Przenosząc powyższe rozważania na kanwę niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż w pełni zasadnie Sąd I instancji przyznał walor wiarygodności jedynie tej części wyjaśnień oskarżonych, które są logiczne, zgodne z zasadami prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, a także znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków S. P., W. K. oraz korelują z rzeczowym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Nie sposób również uznać za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego A. G. (1) z jakich powodów zmieniał w toku postępowania swoje wersje zdarzeń. W ślad za Sądem I instancji stwierdzić trzeba, że twierdzenie jakoby funkcjonariusze policji mieli wpływać na treść wyjaśnień oskarżonego obarczone jest błędem logicznym. Po pierwsze podkreślić należy, że najbardziej wyczerpujące i obciążające siebie oraz innych wyjaśnienia oskarżony złożył przed Prokuratorem, a nie funkcjonariuszem policji. Po drugie skoro funkcjonariusze policji zmusili A. G. (1) do złożenia wyjaśnień określonej treści, to dlaczego nie postarali się, aby oskarżony przyznał się do posiadania i rozprowadzenia takiej właśnie ilości środków. Niezrozumiałym pozostaje również dlaczego podsądny od razu nie zawiadomił o tym organów ścigania. Wniosku, że obciążające oskarżonego wyjaśnienia zostały wymuszone przez funkcjonariuszy Policji nie można wywodzić na tej podstawie, że opisany przez oskarżonego przebieg wypadków odpowiadał linii oskarżenia, a następnie był zbieżny z ustaleniami

Sądu leżącymi u podstaw skazania. Stosując takie kryterium oceny można zdyskredytować każde zeznania lub wyjaśnienia opierając się li tylko na tym, że pozostają w podejrzanej zbieżności bądź to z linią obrony, bądź też oskarżenia. Argumentacja taka nie poparta konkretnymi dowodami manipulacji, bądź nadużyć procesowych, nie dosyć że ma charakter czysto polemiczny, to dodatkowo wymyka się spod racjonalnej kontroli prawidłowości i nie prowadzi do merytorycznego rozstrzygnięcia. Prawem obrońcy jest wiara w wyjaśnienia bronionego przez niego oskarżonego, nie oznacza to jednak, iż taką oceną związany sąd orzekający.

Wobec powyższego zarzut obrazy prawa procesowego uznać należy za chybiony. Podkreślić tutaj trzeba, że sąd orzekający ma prawo, a nawet obowiązek, oceniania wszystkich dowodów przeprowadzonych w sprawie. Wymóg, aby podstawę wyroku stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej (art. 410 k.p.k.), oznacza konieczność znajdowania się w polu uwagi sądu w chwili rozstrzygania wszystkich okoliczności. Nie chodzi zaś o to, aby orzeczenie zapadło na podstawie wykluczających się dowodów, bo jest to oczywiście niemożliwe. Sąd ma prawo oprzeć się na jednych dowodach, a pominąć inne, jeśli ich treść jest rozbieżna. W takiej sytuacji istota rozstrzygania polega na daniu priorytetu niektórym dowodom. Obowiązkiem sądu jest wówczas wskazanie, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych (art. 424§1 pkt 1 k.p.k.). Z obowiązku tego Sąd Rejonowy w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu A. K. w pkt. II części wstępnej wyroku wywiązał się należycie. Sąd ten bowiem wnikliwie analizował wszystkie wyjaśnienia oskarżonych oraz zeznania świadków i logicznie wykazał, które i dlaczego oraz w jakim zakresie uznał za przekonujące. Ocenę tę przeprowadzono z poszanowaniem zasady obiektywizmu, na podstawie wszechstronnej analizy całokształtu materiału dowodowego. Nie wykazuje ona błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodów) czy logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania) i jest zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a więc w sposób odpowiadający zasadzie swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 k.p.k.

Niezasadny jest również podniesiony przez obrońcę oskarżonego A. K. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegający na pominięciu wniosków wynikających z opinii kryminalistycznej laboratorium kryminalistycznego KWP w Ł. dotyczących znalezionych szczątków roślin u oskarżonego, które nie stanowiły konopi indyjskich. Wbrew twierdzeniom skarżącego dowód ten został przez Sąd I instancji dostrzeżony i właściwie oceniony, a apelacja obrońcy oskarżonego sprowadza się jedynie do wybiórczej i korzystnej dla A. K. oceny tego dowodu. Ma rację skarżący, iż w części szczątków roślinnych znalezionych w domu A. K. nie stwierdzono obecności substancji kontrolowanych przez ustawę o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r., nie mniej jednak zupełnie poza uwagą skarżącego pozostaje, iż z opinii laboratorium kryminalistycznego Komendy (...) Policji w Ł. jednoznacznie również wynika, że w pozostałej części badanego suszu roślinnego, który został zatrzymany u oskarżonego, stwierdzono obecność tetrahydrokannabinolu (thc) czyli substancji charakterystycznej dla konopi innych niż włókniste (patrz: k. 195-200 złącznika nr 2 dot. oskarżonego A. K.).

Podsumowując stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy w Wieluniu w zakresie czynu przypisanego A. K. w pkt. II części wstępnej wyroku procedował prawidłowo, nie dopuszczając się uchybień wskazanych w apelacji. Dokonana przez ten Sąd ocena dowodów jest wszechstronna, obiektywna oraz zgodna z zasadami wiedzy i życiowego doświadczenia. W oparciu o tak kompleksową ocenę Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny i dokonał właściwej subsumcji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu.

Jako nietrafny Sąd Odwoławczy potraktował podniesiony zarówno przez obrońcę A. K. jak i obrońcę A. G. (1) zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonych wobec wymienionych kar.

Rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary zachodzi wtedy, gdy suma zastosowanych kar i środków karnych za przypisane oskarżonemu przestępstwo nie koresponduje należycie ze stopniem społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celu kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, z jednoczesnym uwzględnieniem faktu, iż wymiar represji musi być proporcjonalny do stopnia zawinienia, co stanowi gwarancję realizacji celów zapobiegawczych i wychowawczych kary w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej.

Rażąca niewspółmierność kary, o której mowa w art. 438 pkt 4 kpk, zachodzić może wszak tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 kk oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Na gruncie cytowanego przepisu nie chodzi bowiem o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnice ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 12 lipca 2000 r. wydany w sprawie II Aka 116/00, publ. Prok. i Pr. 2002/1/29). Zarzut zaś niewspółmierności kary, aby był zasadny, musi dotyczyć rażącej niewspółmierności, a więc nie nadającej się do zaakceptowania (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 14 marca 2001 r. wydany w sprawie II Aka 55/01, publ. Prok. i Pr. 2001/10/21).

Zasadnicze znaczenie przy wymiarze kar orzeczonych wobec obu oskarżonych mają niewątpliwie wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanych im czynów, fakt że ich zachowanie wypełniło znamiona więcej niż jednego przepisu ustawy karnej, a także okoliczność, iż ich przestępcza działalność dotyczyła bardzo dużej ilości środków odurzających. Ponadto szczególnie istotna jest także motywacja sprawców, którzy działali w celu osiągnięcia korzyści majątkowych i z popełnienia przestępstw uczynili sobie stałe źródło dochodu. Nie bez znaczenia pozostaje także stosunkowo długi czasookres popełnienia czynu, a także fakt, iż swoim działaniem umożliwiali oni łatwy kontakt z narkotykami dużej liczbie młodych ludzi. Przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zagrożone jest karą od 1 roku do 10 lat pozbawienia wolności. Zważywszy, że oskarżeni A. K. oraz A. G. (1) popełnił przypisane im przestępstwo w warunkach z art. 65 § 1 k.k., Sąd I instancji zobligowany był do wymierzenia im kary powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, a mógł mu wymierzyć karę do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, czyli do lat 15. Przy takim ustawowym zagrożeniu, uwzględniającym modyfikację granic kary z uwagi na treść art. 65 § 1 k.k., wymierzona oskarżonemu A. K. kara 1 roku i 10 miesięcy za czyn przypisany mu w punkcie II części wstępnej wyroku oraz wymierzona oskarżonemu A. G. (1) kara 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności kształtuje się raczej w dolnych granicach możliwej do zastosowania sankcji. Wynika to przede wszystkim z tego, że Sąd meriti odpowiednio uwzględnił zachodzące po stronie oskarżonych okoliczności łagodzące, jak fakt uprzedniej niekaralności, wyrażeniu żalu i skruchy, a także, iż od popełnienia czynów upłynął znaczny okres czasu. Sąd I instancjiwnikliwie przeanalizował i odpowiednio uwzględnił w/w okoliczności, które wpłynęły na wymiar orzeczonych wobec oskarżonych kar, jak również wyjaśnił dlaczego nie skorzystał wobec A. K. z instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary, a w stosunku do A. G. (1) wytłumaczył z jakich względów ukształtował karę w sposób, który nie pozwolił na warunkowe zawieszenie jej wykonania. Sąd Okręgowy w pełni aprobuje rozważania Sądu I instancji w tym zakresie. Być może zastosowana przez Sąd sankcja skłoni oskarżonych do refleksji nad swoim postępowaniem i przekona ich o nieopłacalności popełniania przestępstw.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy, nie dopatrując się rażącej niewspółmierności orzeczonych w stosunku do oskarżonego A. K. oraz oskarżonego A. G. (1) kar, uznał obydwie apelacje za niezaskługujące na uwzględnienie.

Sąd kierując się dyspozycją art. 636 § 1 k.p.k. zasądził od A. G. (1) opłatę za obie instancję w wysokości 2.000 (dwa tysiące) złotych oraz obciążył go wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych, natomiast od A. K. zasądził opłatę za II instancję w wysokości 780 (siedemset osiemdziesiąt) złotych oraz obciążył go wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych.